b) nevalstiskām organizācijām ("NO"), kas vides interesēs bija cēlušas prasības saskaņā ar Orhūsas regulas 10. un 12. pantu, piemērojot nepareizu un neiespējamu pierādīšanas pienākumu;

c) neatzīstot, ka vadlīnijas, ko *EFSA* ir pieņēmusi atbilstoši savām juridiskajām saistībām, rada tiesisko paļāvību, ka tās tiks izpildītas;

d) nosakot, ka nebija jāveic divu posmu drošības novērtējums, kas ir prasīts ĢM regulā (un *EFSA* vadlīnijās). Lai izpildītu ĢM regulā noteiktās saistības, varēja pietikt (un šajā gadījumā pietika) tikai ar pirmo posmu – ģenētiski modificētas labības un tās komparatoru salīdzinājumu;

e) balstoties uz Regulu (EK) Nr. 396/2005 ([4]) ("pesticīdu regula"), lai noraidītu atsevišķus elementus apelācijas sūdzību iesniedzēju prasībā par to, ka atbilstoši nebija izpētīts sojas pupu iespējamais toksiskums un netika veikta uzraudzība pār sojas pupu izraisītajām sekām pēc atļaujas piešķiršanas.

([1]) Komisijas 2012. gada 28. jūnija Īstenošanas lēmums, ar ko atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1829/2003 atļauj laist tirgū produktus, kas satur ģenētiski modificētas sojas pupas MON 87701 × MON 89788 (MON-87701-2 × MON-89788-1), sastāv vai ir ražoti no tām (PB 2012, L 171, 13. lpp.).

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 22. septembra Regula (EK) Nr. 1829/2003 par ģenētiski modificētu pārtiku un barību (OV 2003, L 268, 1. lpp.).

([3]) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regula (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.).

([4]) Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 23. februāra Regula (EK) Nr. 396/2005, ar ko paredz maksimāli pieļaujamos pesticīdu atlieku līmeņus augu un dzīvnieku izcelsmes pārtikā un barībā un ar ko groza Padomes Direktīvu 91/414/EEK (OV 2005, L 70, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 20. februārī iesniedza *Upper Tribunal* (*Immigration and Asylum Chamber*) *London* (Apvienotā Karaliste) – *Secretary of State for the Home Department*/*Rozanne Banger*

(Lieta C-89/17)

(2017/C 129/09)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Upper Tribunal (*Immigration and Asylum Chamber*) *London*

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Secretary of State for the Home Department*

Atbildētāja: *Rozanne Banger*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai lietā *Immigration Appeal Tribunal* un *Surinder Singh, ex parte Secretary of State for the Home Department* pasludinātajā nolēmumā minētie principi (lieta C-370/90 [1992]) darbojas tādējādi, ka dalībvalstij ir jāizdod vai pārkārtoti ir jāatvieglo uzturēšanās atļaujas izdošana tādam trešās valsts valstspiederīgajam, kurš ir tāda Savienības pilsoņa neprecēts partneris, kas ir izmantojis savas Līgumā paredzētās tiesības brīvi pārvietoties, lai strādātu citā dalībvalstī, un kas kopā ar šādu partneri atgriežas savas valstspiederības dalībvalstī?

2) Pakārtoti – vai šāda uzturēšanās atļauja ir jāizdod vai pakārtoti jāatvieglo tās izdošana saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/38/EK ([1]) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (Pilsoņu direktīva)?

3) Vai lēmums atteikt uzturēšanās atļaujas piešķiršanu ir prettiesisks, pārkāpjot Pilsoņu direktīvas 3. panta 2. punkta prasības, ja tas nav balstīts uz pieteikuma iesniedzēja personisko apstākļu sīku pārbaudi un nav attaisnots ar atbilstošu vai pietiekamu pamatojumu?

4) Vai ar Pilsoņu direktīvu ir saderīga valsts tiesību norma, ar kuru nepieļauj iesniegt apelācijas sūdzību vai pieteikumu tiesā, par izpildvaras lēmumu, ar ko tika atteikta uzturēšanās atļaujas piešķiršana personai, kura apgalvo, ka tā ir paplašinātās ģimenes locekle?

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp.)

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2016. gada 15. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-37/15 un T-38/15 *Abertis Telecom Terrestre S. A.* un *Telecom Castilla-La Mancha, S. A.*/Eiropas Komisija 2017. gada 20. februārī iesniedza *Cellnex Telecom S. A.*, agrāk – *Abertis Telecom S. A.*

(Lieta C-91/17 P)

(2017/C 129/10)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Cellnex Telecom S. A.*, agrāk – *Abertis Telecom S. A.* (pārstāvji – *J. Buendía Sierra* un *A. Lamadrid de Pablo*, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija un *SES Astra*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— taisīt galīgu spriedumu par prasību atcelt Komisijas lēmumu un to atcelt; un

— piespriest Eiropas Komisijai un *SES Astra* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar pārsūdzēto spriedumu tika apstiprināts Komisijas lēmums par valsts atbalstu, kas attiecās uz noteiktiem pasākumiem, ko Kastīlijas Lamančas autonomās kopienas iestādes ir veikušas, lai nodrošinātu, ka zemes ciparu televīzijas signāls (ZCP) nonāktu attālās un mazāk urbanizētās teritorijās, kurās ir tikai 2,5 % iedzīvotāju. Lēmumā tika atzīts, ka pēc būtības tirgus nepiedāvā minēto pakalpojumu bez publisko tiesību subjektu iejaukšanās. Tomēr Lēmumā tika apšaubīts, ka attiecīgā darbība būtu uzskatāma par pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (PVTN) atbilstoši Spānijas tiesību normām, un apgalvots, ka no formālā viedokļa publisko tiesību iestādes to neesot "skaidri" noteikušas un deleģējušas. Tāpat tajā ir norādīts, ka katrā ziņā šīs iestādes nav tiesīgas izvēlēties konkrētu tehnoloģiju, lai organizētu PVTN.

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus apelācijas pamatus par kļūdām tiesību piemērošanā, kas esot pieļautas pārsūdzētajā spriedumā, interpretējot LESD 14. pantu, 106. panta 2. punktu un 107. panta 1. punktu, kā arī 26. protokolu par pakalpojumiem ar vispārēju nozīmi.